

Arrest

nr. 140 786 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van 20 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2014 wordt aan de verzoekende partijen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(..)

(en minderjarige kinderen)

(..)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in zijn (haar) asielprocedure op 21.02.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 08.07.2010 werd betrokkene zijn (haar) asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de aanvragen 9ter die betrokkene indiende werden negatief afgesloten, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem (haar) betekend werd op 06.06.2014."

1.2. Op 20 oktober 2014 wordt aan de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"INREISVERBOD

(..)

(en minderjarige kinderen)

(..)

Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem (haar) betekend werd op 06.06.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

2. Over de ontvankelijkheid alsook over de gevolgen van het arrest nr 140 785 van 12 maart 2015 inzake het beroep gekend onder rolnummer 154 834.

2.1. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan samenhang tussen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de bestreden inreisverboden. Zij stelt dat het onderscheiden beslissingen uitmaken, die een verschillende feitelijke en juridische grondslag hebben.

2.2. De Raad meent dat de verwerende partij onmogelijk kan worden bijgetreden als zij meent dat de bestreden beslissingen onvoldoende samenhang vertonen. In de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt het volgende gesteld: "Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod". De verknochtheid van beide beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan, zodat de verwerende partij onmogelijk kan voorhouden dat ze "onmiskenbaar twee

onderscheiden beslissingen uit(maken), waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen”.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt verder de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wegens gebrek aan belang. Zij stelt dat de bestreden bevelen afgegeven werden in het kader van een gebonden bevoegdheid en de eventuele vernietiging ervan verzoekende partijen geen voordeel kan opleveren. Bovendien gaat het om een herhaald bevel. Zij betoogt dat enkel indien hogere rechtsnormen geschonden zijn op wettige wijze kan beslist worden dat geen bevel mag afgeleverd worden. *In casu* tonen verzoekende partijen evenwel geen schending aan van een hogere rechtsnorm.

2.4. De Raad wijst er evenwel op dat bij arrest nr 140 785 van 12 maart 2015 de beslissing van 12 mei 2014 waarbij de aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werden verklaard, vernietigd werd. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat verzoekende partijen terug worden geplaatst in de verblijfssituatie die gold voor het treffen van de ongegrondheidsbeslissing van 12 mei 2014. Verzoekende partijen vallen aldus terug op hun ontvankelijk verklaarde aanvragen om machtiging tot verblijf die ingediend werden op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen hebben immers op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze hebben recht op een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvragen. Derhalve dienen de eerste en tweede bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten, uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen deze te worden vernietigd. Om die reden wordt de exceptie verworpen.

Wat betreft de inreisverboden dient vastgesteld dat deze niet kunnen bestaan zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Daar zoals blijkt uit voorgaande deze vernietigd werden, dienen ook de inreisverboden vernietigd te worden.

3. Korte debatten

Zoals blijkt hoger worden de bestreden beslissing vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van 20 oktober 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER